

едиција

цепни
а
на
гр
е
м

Уредник
Ален Бешић

Copyright © Петар Милорадовић, 2026.

Copyright © за ово издање Културни центар Новог Сада, 2026.

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не може се користити нити репродуковати у било ком облику без писмене сагласности издавача.

Петар
Милорадовић

ОШТРИЦАМА

КУЛТУРНИ ЦЕНТАР НОВОГ САДА, 2026.

АГНЕС

Одједном, све што је проговорило
заротирало је смислом,
кроз шуме,
кроз крагује и друге птице.

Покажи ми се, јављам се,
између осталих.

Знао сам ноге морају проћи
тамно блато сланих њива –
дотакни тамарис, рећи ћу ти: со.

Ишчекивао сам мало откриће,
отворио сам писмо и прочитао:
За њредах између концерата – Ајнес.

Марио за снегом музике,
дозивањем јагњета у пољу
и речима мајке-бабе.

Размишљао сам о мртвој земљи,
коме ли ће глодати кости?
Која ће нас сунца грејати?

Које су цеви фруле?
Како потрчати и полетети у песму?
Чије откриће су крила?
Да ли ће прецветати кринке?
Хоћу ли моћи да Ти препознам лица?

БАШТА

Како неког могу да растргну срне;
зашто те је пољубило црно јагње;
колико је заиста велики царић –
све то дознао сам у башти.

И још:
видео сам дубоке трагове, наивне призоре
и чуо слаб ветар,
вечерње нијансе цвркута.

Одговори, исковане потковице,
споро достигнути облици лире,
отворене утробе, материце,
споменули су се ту, за столом, у рајевима биља.

Заменили смо бледу мушему,
мапу нашег живота,
окрзнуту сваке године на рубовима –
повукле су се све слике негде.

(Ко нам је за промену поклонио мандалу,
источњачки штампан космос,
срдачно му захваљујем.)

Паковао сам једноставан алат,
срп окретао лево, десно –
питања и даље имао у рукама,
одговор за себе записивао:

Лукавост смрти објављује се
преко наивних њушкица;
љубав је увек песма на висини
и лет је у крилу веће птице.
Колико гласова можемо чути?

РОТКО

Давно скочио сам са брода
у отворено море
језик планине
ушао сам у ту слику
оно што си и Ти прочитао
интуицијом докучио горко
семе обичне кајсије
црвени пламен
и ружу
линију пучине
недокучив почетак неба
ко је ухапшен у апстрактном
прешао границу боја
осетио близину другог
шта је велико
а шта огромно
интимно
ко Те је додирнуо
заиграо је у трагедији
осмехнуо се у капели

ЗЛАТНИ ЛИСТИЋИ

Пулсира ми негде у уху
изгубљено далеко царство.
Ту где лежи приказ свете планине,
камен рубин.

Кренули смо јужно.

На улицама вергл,
одговор браве на музику кључева,
искрсавао је и премештао се даље.

Тражио сам број преноћишта.

Сликарске четке шепуриле су се у продавницама,
везани репови коња у некој процесији.
Кружна платна добовала су својом празнином.

Хиљаде сунаца светлукло је на стаклу,
да ли су боје свеопште мирисале
и колико је било довољно за промену?

Капнеш ли,
нећу моћи да ти кажем
резултат мешања и сједињења.
Јер превише је, јер огромно је, стварно.

Грчка слова била су црне наочари
кроз које посматрам топљење метала,
блесак муња.

Дрвеним даскама различитих димензија и облика
могло се кроз таласе.

И купио сам педесет златних листића
за стрпљиво глачање и сјај слика.
Разумео сам вредност сазнања,
цену ковања.

МОЈ РОЂАК ОМЕР

Свирао је на четири жице света,
тихо посредовао у тоновима
и пажљиво постављао питања.

Седео је на доксату као на доку,
загледан у наше воде,
исто море.

Позвао сам га да приђе
и тако смо се зближили.

Уследили су дани музике и песме,
трептај биљне, зелене радости
у небу и плаветнилу.
То је био наш раст, готово Дунав.

Притоке са свих ширина у целом сливу,
чиста химна.

Само је епски био рат.

Изрешетале су нас тачке све –
некоме путоказе, другима забране.

Али постоје и друга зрна,
далеки пол и дубина.
И ми смо ситно семе.

Множе се и слажу нови гласови.
Одјекује трезор.

ГРЛИЦА

Затекао сам те у врту
док си управљао баштенским колицима,
вибрације и потресе земље
преносио у говор.

Погледао сам и помислио:

Ко је умесио тесто
и шта ти је рекла хлебна птица
коју си донео у шакама?
Очи су јој од биберовог зрна,
горчина и љутина у сузама.

Шта је записано,
да ли се поредак ствари руши?

Упућујеш оштрице,
опрезна питања:

*Шта би о казнама
рекао Петар?*

Пчеле зује у липама,
олакшава нас зеленило
и мириси подижу са тла.

Одлажемо исте џемпере од вуне,
пратимо црне овце,
искуства понављамо,
једнако удаљени, паралелни –
траје разговор –
звучни сан оморике
и отворених ружа.
Јутарњи хладни чај.
Бележим минут ветра у крошњама,
грлице лет,
хук и сажетак свих поука у писму
као пред храмом
и мрвом.
Тешко је изговорити
све што надолази у грло.